

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 51

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 30 ΜΑΪΟΥ 1948 (Π. Ο. Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΑΧ. 500

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΙΑΣ

Ἡ κατάστασις, εἰς ἣν περιήλθεν κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς ἡ Ἑλλάς, εἶνε τοιαύτη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ὥστε νὰ ἀπειλῇ, καὶ νὰ θέτῃ ἐν ἀμφιβόλῳ καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Φυλῆς.

Πολλὰ εἶνε τὰ αἷτια τῆς τοιαύτης γενικῆς ἐξαορθώσεως καὶ καταπτώσεως τῆς Ἑλλάδος, ἥς τὰ καθ' ἡμέραν συσσωρευόμενα συντρέμματα προκαλοῦν τὴν θλίψιν καὶ τὴν κακέδυμον ὁδύνην παντὸς ἀκραιφνοῦς Ἑλλήνος.

Ἀλλ' ὅλα τὰ αἷτια, ἅτινα ἐδημιούργησαν τὴν τοιαύτην κατὰπτωσιν καὶ κακοδαίμονίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπορρέουσιν ἀπὸ μίαν καὶ μόνην πηγὴν, ἐξ ἥς ἀπαυγάζουν ὅλα τὰ κακὰ καὶ τὰ δεινὰ, ἅτινα διαβιβρώσκουσι καὶ ὑπονομεύουσι τὴν υγίαν καὶ εὐεξίαν τοῦ Ἑθνικοῦ ὀργανισμοῦ, φθίνοντος εἰς τὰ τέλματα τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ψυχροπόρου ὕλισμου.

Ναί, ἂν σήμερον ἡ Ἑλλάς ὑποφέρει τὰ πάνδεινα, καὶ αἰμορραγεῖ εἰς τὸ μακελεῖον τῆς ἀλληλοσφαγῆς, τοῦτο κατὰ πρῶτον καὶ κυριώτατον λόγον ὀφείλεται εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ ἀπὸ τὴν τελείαν ἀποξένωσιν ἡμῶν ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἑθνικῶν ἡμῶν παραδόσεων.

Ἀληθῶς ἀπεμακρύνθημεν τόσῳ ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ ἀπὸ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν πατέρων ἡμῶν, ὥστε νὰ δίδωμεν εἰς τοὺς δεινοὺς τῶν ἡθῶν ἐπικριτὰς τὴν ἀφορμὴν νὰ ἀμφισβητοῦσι καὶ αὐτὴν τὴν προέλευσιν καὶ καταγωγὴν ἡμῶν ἐκ τῆς ἀγαθῆς καὶ εὐγενοῦς ῥίζης καὶ γενεᾶς τῶν γνησίων Ἑλλήνων, ἀπὸ τὰ εὐγενῆ στήθη τῶν ὁποίων ἀνέθορον ἡ πίστις πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὰ ἰδιαιτὰ τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ναί, ἂν κανεὶς θελήσῃ νὰ κρίνῃ ἡμᾶς τοὺς σημερινούς Ἕλληνας ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πολιτενεσθαι εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Ἑθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ζωῆς καὶ δράσεως, θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀναγνωρίσῃ τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν, ὡς ἀπογόνους μᾶς εὐγενοῦς καὶ καλλιγόνου Φυλῆς, ἥτις ἔδωκεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὰ πρότυπα τῆς τελειότητος εἰς τε τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας, πρωταγωνιστήσασα εἰς τὸν ἀριστότερον καὶ καλλιστέφανον

στῆθρον τῆς τε θύραθεν καὶ ἔσω σοφίας.

Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ δὲν πρέπει νὰ αἰτιώμεθα τοὺς ξένους καὶ ἀντιζήλους ἐπικριτὰς, ὅταν ἀμφισβητοῦν οὗτοι τὴν ἐνδοξον καὶ εὐγενῆ ἡμῶν καταγωγὴν, ἀφοῦ δίδωμεν ἡμεῖς εἰς αὐτοὺς τὸ ἐνδόσημον, καὶ τὸ ἰσχυρότερον ἐπιχείρημα τῆς τοιαύτης ἐπικρίσεως μὲ τὴν νοστορικίαν καὶ τὴν πολιτείαν ἡμῶν, διαπληκτιζομένων καὶ ἐτ' ἀλλήλων μέχρις ἐξοντώσεως δακνυμένων.

Ἀναντιρρήτως ἡ σημερινὴ ἀθλία καὶ ἀξιοθρήνητος κατάστασις ἡμῶν εἶνε ἀπότοκος τῆς ψυχρότητος καὶ τῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ καρπὸς τῆς ὀλιγορίας καὶ τῆς περιφρονήσεως ἣν δεικνύομεν πρὸς τὰς ὁραίας καὶ ψυχοφελεῖς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ Ἑθνικὰς παραδόσεις ἡμῶν. Διὸ καὶ ἐφ' ὅσον ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ ἀπὸ τὰς θεησκεντικὰς καὶ Ἑθνικὰς παραδόσεις, τὴν ἀέννησον ταύτην καὶ καλλίροον πηγὴν πάσης προόδου καὶ πάσης εὐτυχίας, ἐπὶ τοσοῦτον θὰ κατατροχώμεθα ὑπὸ τῶν κακῶν τῆς ἐξαθλιώσεως καὶ τῆς ἀκαταστασίας, ἥτις δημιουργεῖ τὸν πρῶτον καὶ κύριον λόγον τῆς Ἑθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς διχονοίας καὶ ἀλληλομαχίας ἡμῶν.

Αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ καὶ Ἑθνικαὶ παραδόσεις ἡμῶν εἶνε τόσῳ ἐξευγενιστικαὶ καὶ δραστηαῖ, ὥστε εἶνε ἱκαναί, ὄχι μόνον τὰ άτομα νὰ ἐξευγενίσωσι, καὶ νὰ ἐξυψώσωσιν εἰς τὰς ἰδεώδεις σφαίρας τῆς ἀληθείας, τοῦ ὁραίου, καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ μοναδικοῦ τούτου ἰδεώδους πάσης ἐξελικμένης ψυχῆς καὶ διανοίας, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ ἔθνος νὰ ὁδηγήσωσιν εἰς τὴν προόδον καὶ τὰς τρίβους τοῦ ὕψους καὶ ἀκραιφνοῦς πολιτισμοῦ, λίκνον τοῦ ὁποίου ἐχρησίμευσεν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ ζωτικότητα. καὶ ἡ μεγαλόπνοος πνοὴ καὶ ἐξάνθησις τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐλληνικῆς μεγαθυρίας καὶ εὐφυχίας. Ὅθεν ἐχόντες τοιαύτας ὀψηλὰς καὶ ἐξευγενιστικὰς παραδόσεις, διατὶ νὰ μὴν ἐχώμεθα στεροῶς αὐτῶν καὶ πάντοτε μὲν, ἀλλὰ πρὸ πάντων κατὰ τοὺς νῦν καιροὺς καθ' οὓς διασπείνεται αὐτὰ τὰ βάθη τῆς θρησκείας καὶ τῆς Ἑθνικῆς ἰδεολογίας, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἀνέκαθεν ὁ θεσμὸς τῆς οἰκογενείας, καὶ τῆς πολιτικῆς

ἡμῶν ἀκμῆς καὶ ἐλευθερίας.

Ἀναντιρρήτως αἱ παραδόσεις αὗται ἀποτελοῦσι τὸ ἔξομα τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ Ἐθνικοῦ ἡμῶν σκάφους, καὶ ἄνευ τούτων κατὰ τὴν σημερινὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀναστάτῳσιν, ἣν ἐξήγειρεν ὁ τελευταῖος παγκόσμιος πόλεμος, δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντιστῶμεν εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν νέων μεταπολεμικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν συστημάτων καὶ ὀλιστικῶν θεωριῶν. Διὸ καὶ ἄνευ τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς πυξίδος ἢ Πολιτείας καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν θὰ κυμαίνεται ἐν μέσῳ τῶν ἀχανῶν καὶ τοικυμωδῶν πελάγων τῶν νέων ὀλιστικῶν ἰδεῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν θεωριῶν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ προσανατολισθῶσι καὶ νὰ προσοριμισθῶσιν εἰς τὸν εὐδίων καὶ γαληνὸν λιμένα τῆς σωτηρίας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς.

Ὁ παγκόσμιος σῆλος καὶ ἀναβρασμὸς, ὁ κατακλύσας σύμπασαν τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν καὶ ἀναστατάσας τὸν τε παλαιὸν καὶ τὸν νέον κόσμον ἀπειλεῖ νὰ καταρρίψῃ εἰς συντρίμματα τὸ ὅραϊον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, διότι συνεκλόνησεν ἐκ βάθρων τοὺς προαιονίους καθιερωτικούς θεσμοὺς, ἐκπηδησάντων εἰς τὸ μέσον νέων κοινωνικῶν θεσμῶν καὶ συστημάτων πολιτικῶν, ἐπικινδύνων εἰς τὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν τῶν εἰρηνικῶν λαῶν.

Ἐντεῦθεν ἡ παρατηρουμένη ἐν ταῖς κοινωνίαις ἔκλυσις τῶν ἡθῶν καὶ διαστροφή τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων, ἀρεσκουμένων νὰ ἐντροφῶσιν εἰς τὰ πηλώδη τεύχεα τῆς ἀνηθικότητος καὶ τῆς φαυλότητος καὶ τῆς ἐγκληματικότητος ἄνευ τῆς παραμικρᾶς τύψεως τῆς συνειδήσεως, καὶ τῆς στοιχειώδους κοινωνικῆς αἰδοῦς καὶ συστολῆς. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ καθέκαστα καὶ νὰ ἀποκαλύψωμεν τὰ ὄζοντα κοινωνικὰ ἔλκη, ἅτινα ἀπειλοῦσι νὰ διαβρώσωσιν ὡς φαγέδαινα τὸ πολυειδὲς νοσοῦν καὶ φλεγμαίνον πολιτικὸν καὶ ἠθικὸν σῶμα τῆς κοινωνίας.

Ἐἶχε μὲν καὶ ἡ προπολεμικὴ ἐποχὴ τὰς ἠθικὰς αὐτῆς κῆρας καὶ κηλίδας, ἀλλ' αὗται δὲν ἦσαν τόσο ἐπικινδύνοι διὰ τὴν ὕγειαν τοῦ ὅλου ἠθικοῦ τῆς πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὁργανισμοῦ, διότι διετήρουν τὸν σεβασμὸν τῶν δημοσίων ἡθῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς αἰδοῦς καὶ εὐκοσμίας.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια)

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ Νομικῶν κορυφῶν καὶ θεολόγων Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἡ διορισθεῖσα τῷ 1923 ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς μελέτην τοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἀπεφάνθη ὅτι ἡ μονομερὴς ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀντίκειται πρὸς τὰ θεῖα καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας δυνάμενη νὰ δημιουργήσῃ καὶ λόγον

σχίσματος ἐκ μέρους τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ θὰ ζημιώσῃ μεγάλως καὶ τὸ Ἐθνικὸν συμφέρον.

Ἰδοὺ δὲ καὶ αὐτοῦσιον τὸ πόρισμα εἰς ὃ κατέληξεν ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἐπὶ τῆς μελέτης τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἥς Μέλος ἐτύγχανε καὶ ὁ ἐκλιπὼν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὡς Καθηγητὴς τότε τῆς Ἐκκλῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

«Λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἂν καὶ ἀνεξάρτατοι ἐσωτερικῶς εἶνε ὅμως στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνωμένοι διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ Σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Ὅθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως μεταβλήτῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον αὐτῆς εἶνε ἀπαράιτητον καὶ ὀφείλει, ἵνα μὴ ἀποσχισθῇ, τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ οὐ μόνον τὴν ἐνότητα καὶ ἀρμονίαν τῆς ὅλης Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας θέλει καταστρέφει καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς μειώσει ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως εἶνε ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον... Διὰ πάντας τοὺς ἀνωτέρω λόγους κρίνομεν πρέπον νὰ διατηρηθῇ ἐν ἰσχύει ὡς Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον τὸ Ἰουλιανόν». Γ. Κορινᾶς Δ. Αἰγινήτης, Χ. Παπαδόπουλος. Π. Τσιτσεκλῆς καὶ Α. Ἀλιβιζάτος. Ἀθῆναι 16 Ἰανουαρίου 1923.

Συνελεία δὲ τοῦ πορίσματος τούτου ἐξεδόθη καὶ τὸ Διάταγμα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου οὗ αἰωνία ἡ μνήμη τὸ ἰσχύον ἔτι ὡς μὴ ἀκυρωθὲν ὑπὸ ἄλλου νόμου καθ' ὃ Διάταγμα ἡ μὲν Πολιτεία προσλαμβάνει τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἡ δὲ Ἐκκλησία τηρεῖ διὰ τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς τὸ ἐκ παροδόσεως Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον. Οὕτω τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ τὴν χρῆσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐπεκυρώθη διὰ νόμου καὶ ὑπὸ τῆς Πολιτείας.

Ὡσαύτως καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, ἣν ἀπέλυσε τῷ 1931 ἐπὶ Πατριάρχῳ Φωτίῳ τοῦ Βου πρὸς ὅλας τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας οὐ μόνον θεωρεῖ τὸ ζήτημα ἐπιδίχον ἐνώπιον Πανορθόδοξου Συνόδου ἀλλὰ καὶ καταδικάζει διαρρήδην τὴν μονομερὴ ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, λέγουσα τὰ ἑξῆς: «.....Βεβαίως ἐπὶ τινῶν ζητημάτων ἀπλούστερων καὶ εὐχερεστερῶν κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῶν, σπουδαίων δὲ διὰ τὰς ἀνάγκας σημερινῶν τῶν Ἐκκλησιῶν οἷα τὰ ζητήματα τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ Πασχαλίου τῶν γαμικῶν κωλυμάτων καὶ ἡ τινος ἄλλου, δύναται ἡ Προσύνδοδος γνωματεῦσαι καὶ περὶ ἀμέσου καὶ ὑποχρεωτικῆς ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν πορισμάτων αὐτῆς καὶ πρὸ τῆς ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου κυρώσεως αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δύναται συμβῆναι μόνον ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅρον ὁμοφώνου πάντων τῶν Ἀντιπροσώπων σχετικῆς ἀποφάνσεως, ταύτης δὲ τυχὸν μὴ ὑπαρχούσης οὐ μόνον ὑποχρεώσεως τις διὰ τὰς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς Προσυνόδου οὐ δύναται προσελθεῖν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ οὐδεμιᾶς Ἐκκλησίας βεβαίως ἐπιχειρηθήσεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μονομερὴς ἐφαρ-

μογή. (Ὁρθοδοξία ἔτος βον Δεκέμβριος 1931 τεύχος 72ον σελίς 653). Καὶ τέλος, ἀν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἀπόφασις ἦν ἔλαβεν ἡ τελευταία Προσύνεδρος ἐν Ἀγίῳ Ὁρει κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1930, εἰς ἣν παρέστησαν Ἀντιπρόσωποι τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, καὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῆς Ρουμανίας, τῆς Τσεχοσλοβακίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Κύπρου, τῆς Σερβίας, καὶ τῆς Ἑλλάδος, τῆς τελευταίας ταύτης ἀντιπροσωπευθείσης ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης Γενναδίου καὶ Κερκύρας Ἀθηναγόρα, ἐν ἣ προσυνόδῳ ἀπεφασίσθη παμψηφεί νὰ μὴ μεταβληθῇ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον μέχρις οὗ συνέλθῃ Οἰκουμένη Σύνοδος (ἴδε πρακτικά τῆς Συνόδου ταύτης ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου τῇ 8ῃ Ἀπριλίου 1930). Ἐὰν λέγομεν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ Συνοδικὴ αὕτη ἀπόφασις, οὐδεμία ἀφίεται ἀμφιβολία καὶ εἰς τὸν μᾶλλον δύσπιστον ἄλλ' ἀμερόληπτον κριτὴν, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν εἶνε ζήτημα Διοικητικὸν καὶ παιδαγωγικόν, ὥς ἀπεφάνθη ἡ μειοψηφία τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ ζήτημα θεολογικόν, μεγάλην σχέσιν ἔχον πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν θείαν Λατρείαν.

(Ἀκολουθεῖ)

**ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΙΕΡΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ
ΔΙΑ ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ, ΤΟΥΣ ΜΟΝΑΧΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΑΣ ΜΟΝΑΧΑΣ**

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διανυλείας
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΥ

Τὰ Μοναστήρια εἶναι λιμένες εἰς τοὺς ὁποίους καταφεύγουσιν ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν ἀπόλυτον γαλήνην καὶ εἰρήνην τῆς ψυχῆς, ὅσοι θέλουσιν νὰ ζήσουν ἐν Χριστῷ καὶ διὰ τὸ Χριστὸν καὶ νὰ δημιουργήσουν ἐν ἑαυτοῖς τὴν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν τοῦ Παύλου τὴν συνείδησιν, καθ' ἣν οὗτος διεκήρυξε λέγων «οὐκέτι ἔω ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ ὁ Χριστός».

Ναί, ἀδιάφορον, ἀν οἱ καιροὶ ἐπέδρασαν καὶ ἔκαμαν καὶ αὐτά, ἐνῶ δὲν ἔπρεπε, νὰ μὴ εἶναι αὐτὰ ποὺ πρέπει καὶ νὰ μὴ ἐκπληροῦν τὸν προορισμὸν τοῦ γαληνίου καὶ ἀταράχου λιμένος, ὅστις χαρίζει τὴν γαλήνην καὶ τὴν εἰρήνην εἰς τοὺς εἰς αὐτὰ προστρέχοντας.

Ἡ θέσις τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων δὲν θά ἔπρεπε νὰ ἀλλάξῃ μετὰ τὴν κακὴν ἐπίδρασιν τῶν καιρῶν, οὕτε καὶ ὁ μοναχὸς βίος, ὅστις θεωρεῖται ἰσάγγελος, νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀθλίαν ὄψιν τὴν ὁποίαν παρουσιάζει σήμερον, καὶ νὰ παρερμηνεύηται ὁ σκοπὸς τοῦ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐμφανίσῃ σήμερον γελοῖαν τὴν ὄψιν ἢ οὐρανία καὶ ἁγία αὐτῇ πολιτεία καὶ νὰ ἐξυπηρετῇ ὁ βίος οὗτος ἁλλοίους σκοποὺς ἀπὸ τοὺς πραγματικούς καὶ τοὺς ψυχροσωτηρίους.

Καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι δὲν τηροῦνται ὅσα διατάσσουσιν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες σχετικῶς μετὰ τὰ ἱερὰ Μοναστήρια καὶ τοὺς εἰς αὐτά ἐγκαταβιοῦντας Μοναχοὺς καὶ Μοναχάς.

Προκειμένου δὲ νὰ ἀποδείξωμεν τοῦτο ἐπικαλούμεθα τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, ἵνα οὗτοι ὁμιλήσωσιν περὶ τούτου καὶ ἡμεῖς ὥς κρίνωμεν βάσει τῶν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τὰ Μοναστήρια τοὺς Μοναχοὺς καὶ τὰς Μοναχάς τῆς ἐποχῆς μας διὰ νὰ γνωρίζωμεν ποῦ ὀφείλεται τὸ σημερινὸν θλιβερὸν κατάντημα πάντων τούτων.

Ἀναφέροντες τοὺς Ἱεροὺς κανόνες, θά ἀφήσωμεν τούτους μόνοι τῶν νὰ ὁμιλήσωσιν, χωρὶς ἡμεῖς νὰ προσθέσωμεν ἐπ' αὐτῶν τὴν ἡμετέραν κρίσιν, ἀφήνοντας τὸν ἀναγνώστην μόνον νὰ σχολιάσῃ καὶ νὰ κρίνῃ τὸ περιεχόμενον τούτων καὶ ὅπ' αὐτοῦ βοηθούμενος νὰ

εὕρῃ τὸν ἄξιον Μοναχὸν τὴν ἐπαξίως φέρουσαν τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα Μοναχὴν καὶ τὸ ἐκπληροῦν τὸν προορισμὸν τοῦ Μοναστηρίου.

ΚΑΝΩΝ 4ος ΤΗΣ Δ'. ΟΙΚΟΥΜ. ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἑρμηνεία

Οἱ ἀληθεῖς καὶ χωρὶς καμμίαν ἀπόκρισιν τὴν μοναχικὴν ζωὴν μεταχειριζόμενοι, ὥς ἀξιώνονται τῆς ἀρ. οὐσίας τιμῆς, ὥς ἀξιοῦνται τῆς πρεπούσης τιμῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ μερικοὶ μεταχειρίζονται τὸ μοναχικὸν σχῆμα πρὸς ἐπίδειξιν καὶ δόξαν διὰ νὰ τιμῶνται καὶ συγγέουσι τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ πολιτικά πράγματα, θέλοντες νὰ διοικῶσιν αὐτά, καὶ περιτριγυρίζουσι μὲν μετ' ἀδιαφορίας εἰς τὰς πόλεις, μοναστήρια δὲ ἰδικὰ τῶν οἰκοδομῶν, διὰ τοῦτο ἐφάνη εὐλογον, οὐδεις μοναχὸς μῆτε εἰς χωρὸν, μῆτε εἰς πόλιν, μῆτε εἰς ἔρημον, ἢ εἰς ἄλλο κανένα μέρος νὰ οἰκοδομῇ καὶ νὰ συνιστᾷ μοναστήριον, ἢ οἶκον εὐκτήριον, χωρὶς τὴν γνώμην τοῦ κατὰ τόπον Ἐπισκόπου. Οἱ δὲ καὶ νὰ ἡσυχάζουσι, εἰς μόνην τὴν προσευχὴν καὶ νηστείαν σχολάζουσιν, καὶ διαμένοντες εἰς τὰ Μοναστήρια ἐκεῖνα, ὅπου ἐκουρεῦθησαν χωρὶς νὰ ἀφίουν αὐτά καὶ νὰ περιπλέκουσι τὸν ἑαυτὸν τοὺς εἰς ἐκκλησιαστικά καὶ πολιτικά πράγματα, ἐκτὸς ἐάν κατ' ἀνάγκην εὐλογον καὶ χρειᾶν δι' αὐτοὺς εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου, κρίνοντας αὐτοὺς ἐπιτηδεύουσιν. Εφάνη δὲ εὐλογον πρὸς τοὺς τοῖς, νὰ μὴ δέχεται οὐδεις δοῦλος νὰ κουρευέται εἰς Μοναστήριον Μοναχός, χωρὶς τὴν γνώμην τοῦ Κυρίου του, ἵνα μὴ καὶ οἱ ἄνθρωποι βλέποντες τοὺς Μοναχοὺς νὰ περιπλέκωνται εἰς κοσμικά, καὶ οἱ αὐθένται λυπούμενοι διὰ τοὺς δοῦλους τῶν, βλασφημῶσι τὸ τάγμα τῶν Μοναχῶν, καὶ ἐντεθεν βλασφημῆται δι' αὐτῶν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ὅστις δὲ παραβῇ τὸν Καν. να τοῦτον νὰ ἀφορίζεται.

**ΚΑΝΩΝ Β' ΤΗΣ ΠΡΩΤΟ ΔΕΥΤΕΡΑΣ
ΑΓΙΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ**

Ἑρμηνεία

Τινὲς θέλοντες νὰ τοὺς εὐλαβῆται ὁ κόσμος (ἢ καὶ ἀπὸ ἀσθένειαν τινά, ἢ λύπην παρακινούμενοι) γίνονται μὲν μοναχοὶ καθ' ὑπόκρισιν, ἀφ' οὗ δὲ γίνουσι, κάθονται παλιν ὥς τὸ πρότερον εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, χωρὶς νὰ φυλάττουν οὐδεμίαν τάξιν καὶ κανένα μοναχικόν, τοῦτο λοιπὸν τὸ αἰτοπον ἐμποδίζον ὁ παρὼν κανὼν διορίζει, ὅτι οὐδεὶς ἱερεὺς ἢ καὶ ἀρχιερεὺς, νὰ μὴ κουρεῖ μοναχὸν χωρὶς νὰ ἦναι παρὼν γέροντας καὶ ἀνάδοχος πνευματικός, ὅστις μέλλει νὰ ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα τῆς ψυχικῆς σωτηρίας του, ἄνθρωπος δηλαδὴ θεοφιλὴς καὶ προσετώς μοναστηρίου, καὶ ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ οἰκονομήσῃ πρὸς σωτηρίαν τοὺς νεοπαγεῖς καὶ ἀρχαρίους μοναχοὺς. Ἐὰν δὲ τις ἐξ αὐτῶν ἤθελε πράξῃ τὸ τοιοῦτον αὐτὸς μὲν νὰ καθαίρῃται ὥς παραβάτης τῶν κανόνων καὶ τῆς μοναχικῆς εὐταξίας ὁ δὲ οὕτω κουρευθεὶς μοναχὸς νὰ παραδίδεται εἰς ὑποταγὴν μοναστηρίου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἐπισκόπου, ἐπειδὴ καὶ ἐσφαλμέναι καὶ παραλόγως γινόμεναι κουρεύσεις μοναχῶν, ὅχι μόνον τὸ τιμώτατον σχῆμα τῶν μοναχῶν ἀτιμάζουν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπίστους κἀμνοῦσι νὰ βλασφημοῦν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, βλέποντας οὕτως ἀτάκτως, καὶ ἀδιαφόρως ζῶντας τοὺς μοναχοὺς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΚΟΥΚΚΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ἐνα κοπάδι γιδιῶν ἠκολούθει μίαν ἡμέραν περὶ θήνιον τὸν ὁδηγὸν του τόσον διὰ τῶν μᾶλλον ἀνωμάτων καὶ σχολιῶν δρόμων, ὅσον καὶ διὰ τῶν μᾶλλον πολυσυχνάστων μεγάλης πινὸς πόλεως. Ἐῖτε δεξιὰ ἐπὶ γαίαν ἐκείνην, εἴτε ἀριστερά, εἴτε ἀνίσχετο, εἴτε κατήχετο, τὰ ζῶα ἠκολούθουν πάντοτε τὸ ταχύ του βῆμα. Οἱ διαβάται ἐσταμάτων θανάμα-

ζοντας πῶς ἔκαμε τόσον πειθαρχικά τὰ δύστροπα ἐκεῖνα καὶ ἄγρια ζῶα. Τέλος ἔφθασεν ἐμπρὸς εἰς μίαν θύραν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξε, τὸ κοπάδι τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐκεῖ, ὕστερον δὲ ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς ἐξῆλθε μόνος του.

— Εἰπατέ μοι, τῷ εἶπε τότε εἰς διαβάτης, πῶς ἤμπορεῖτε νὰ ὀδηγῆτε τόσον εὐκόλα τὸ μεγάλον αὐτὸ κοπάδι; Πρέπει νὰ κατέχετε κανένα μυστικόν.

— Ἀπλούστατα, εἶπεν ὁ βοσκός. Βλέπετε αὐτὸν τὸν σάκκον μὲ κουκκιά, τὸν ὁποῖον κρατῶ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι μου; Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀφήνω νὰ πίπτουν μερικὰ ἀπ' αὐτά. Καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου αὐτὰ τὰ ζῶα μὲ ἀκολουθοῦν ὅπου θέλω.

— Καὶ ποία εἶναι ἡ θύρα αὐτή, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ὀδήγησες, καὶ διὰ τῆς ὁποίας αὐτὰ εἰσώρησαν;

— Ἡ θύρα τοῦ σφαγείου.

— Ἀπαξ καὶ εἰσῆλθον ἐκεῖ, νομίζω ὅτι δὲν τοὺς δίδετε πλέον κουκκιά.

— Ὅχι βέβαια· εἰς τὸ σφαγεῖον μέσα δὲν ἔχει κουκκιά. Ἀφοῦ τὰ βάλω μέσα, ὁ σκοπός μου ἐξεπληρώθη, καὶ τὰ κουκκιά μου τὰ φυλάττω δι' ἄλλα πάλιν γίδια.

Παρόμοιόν τι ἀκριβῶς δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὸν κόσμον, φίλε ἀναγνώστα;

Ὁ διάβολος δὲν βιάζει κανένα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· ἀντὶ κουκκίων ὅμως σκορπίζει θέλγητρα καὶ δολώματα εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς καὶ ἔτσι σύρει καὶ ὀδηγεῖ πολλοὺς εἰς τὴν θύραν τοῦ ἄδου. Εἰς τὸν ἕνα παρουσιάζει ψυχοβλαβές τι ἀνάγνωσμα, εἰς τὸν ἄλλον ἀνήθικον διασκεδάσιν, καὶ εἰς τὸν ἄλλον εἰκόνα τινα ἢ ἀκουσμά τι ἄσμενον. Εἰς τὴν δεῖνα κόρην κάποιον καλλωπισμὸν, εἰς τὸν τάδε νέον ἕνα ποτῆρι οἶνοπνεύματος ἢ μίαν χαρτοπαικτικὴν λέσχην· εἰς τοῦτον ἐδῶ ἕνα εἰσιτήριον θεάτρου, ἢ ἄλλον τινὸς δυσηνίου οἴκου· εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ ὀλίγον χρυσὸν ἢ ὑψηλὴν μὲν· ἀλλ' ἐπακίνδυνον κοινωνικὴν θέσιν καὶ ἀξίωμα.

Καὶ τὸ τέλος;

Οὕτω δελεαζόμενοι καὶ ἐξαπατώμενοι φθάνομεν εἰς τὴν θλεθρίαν πύλην τῆς καταστροφῆς, καὶ ἀφοῦ εἰσορμήσωμεν ἐντὸς τοῦ ἄδου κλείεται ἡ θύρα ὀπίσω μας, ἵνα μηδέποτε ἐκεῖθεν ἐξέλθωμεν, ἐνῶ ὁ διάβολος γελῶν καὶ ἐπικαίρων διὰ τὴν ἀπώλειάν μας, ἐξακολουθεῖ νὰ παριδεύῃ ἄλλους μαρὸς μὲ τὰ ἀπαίσια κουκκιά του.

† Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΝΑΣΑΙΜΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΛΑΜΠΑΔΩΝ ΚΑΙ ΩΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἀπάντησις εἰς ἐρωτήσεις Πολλῶν Χριστιανῶν

Λαμπρὸν σύμβολον τοῦ ἐκ τοῦ τάφου ἀνατείλαντος μεγάλου πνευματικοῦ φωτός, τοῦ φωτός τοῦ φωτίζοντος τὸν κόσμον, τοῦ φωτός τοῦ ἀνεσπέρου, τοῦ ἐκ φωτός γεννηθέντος καὶ φωτίζοντος τοὺς εἰς αὐτὸ πιστεύοντας. Κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Πάσχα, μυχρὸν πρὶν ἢ τὰ πλήθη εἰσελθῶσι τοῦ Ναοῦ πρὸς τέλεσιν τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας τῆς Ἀναστάσεως, ὁ ἱερεὺς ἀνάπτει τὴν λαμπάδα αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης καιομένων λαμπάδων, εἰς σύμβο-

λον τοῦ ἐπὶ τοῦ Τάφου τοῦ Κυρίου ἐφησυχάζοντος οὐρανίου φωτός, προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς, ὅπως λάβωσι φῶς, λέγων: «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, καὶ δοξάσατε Χριστὸν τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν». Ἐν ἀκαρεῖ δὲ το πᾶν ἐν τῷ Ναῷ ἀπαστραύται, καὶ τὸ Χριστιανικὸν πλήρωμα πλέει εἰς κύματα φωτός, εἰς κύματα χαρᾶς, εἰς κύματα ἀγίου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγαλλιάσεως.

Ὅταν δὲ τὸ πρῶτον ἀκουσθῇ ὁ χαρμόσυνος ὕμνος Χριστὸς Ἀνέστη, οἱ πάντες κινουσι τὰς λαμπάδας αὐτῶν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ὅπως δείξωσιν ὅτι ἐκ τῶν κάτω ἀνέβη πρὸς τὰ ἄνω, ἥτοι ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος. Πολλοὶ τῶν χριστιανῶν προσπαθοῦσιν, ἵνα διατηρήσωσι τὸ φῶς τοῦτο ἀπὸ τοῦ ναοῦ μέχρι τῶν οἰκῶν αὐτῶν, ὅπως ἐκ τούτου ἀνέψωσιν τὸ σύνθημα τῶν οἰκῶν αὐτῶν φῶς. Τὸ φῶς τοῦτο τῶν λαμπάδων τοῦ Πάσχα εἶναι λαμπρὸν σύμβολον τοῦ Πνευματικοῦ ἐκείνου φωτός ὅπερ οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀφήσωμεν ὅπως σβέσῃ ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, ἐὰν θέλωμεν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ νὰ προῦπαντήσωμεν τὸν Κύριον, ὥς αἱ φρόνιμοι τοῦ Κυρίου Παρθένοι, ὅτε δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον ἀνάγκην τοῦ γηϊνῶν φωτός, συμβόλου τοῦ οὐρανίου φωτός, αὐτοῦ τοῦ φωτός, τοῦ Θεοῦ, διὰ παντός μέλλοντος νὰ φωτίσῃ ἡμᾶς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΩΩΝ

Ἐκφραστικώτατον σύμβολον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἶναι τὰ ὦα τοῦ Πάσχα.

Ὅπως ἐντὸς τοῦ περιβλήματος, ἐντὸς τοῦ φλοιοῦ τοῦ ὄω, ἀναφαινομένη νεκρᾷ οὐσίᾳ ἐφησυχάζει καὶ ὑπνώττει ζωὴ, οὕτω καὶ ὁ Κύριος πλήρης ζωῆς, ὅσπερ ἐν φλοιῷ τινι, ὑπνώσκει τριήμερον ἐντὸς τοῦ περιβλήματος τοῦ τάφου, ὃν ὡς νεοσσὸς διαρρήξας ἀνέστη! Τὸ ὦον δέ, οὐ μόνον παρὰ τοῖς χριστιανοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ προσέτι μυθολογίᾳ ἀπαντᾷ ὡς σύμβολον τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἀναστάσεως.

Μία τῶν κοινῶν παραδόσεων περὶ τοῦ ξευθροῦ χρώματος τῶν Πασχαλίων ὦων ἐστὶ καὶ ἡ ἐξῆς: ὅτι χριστιανὴ γυνὴ συνήντησεν ἐβραίαν ἐχούσῃ ἐν τῇ ποδιᾷ αὐτῆς ὦά, καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῇ τὴν χαρμόσυνον εἰδήσιν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνέστη. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ ἐβραία ἀπήντησεν, ὅτι μόνον ἂν τὰ ὦά, ἅτινα ἔφερε, ἦτο δυνατόν νὰ κοκκινίσωσι, τότε μόνον ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ· ὅπερ καὶ παραχρῆμα συνέβη, ἐξ οὗ ἔκτοτε, λέγουσι, τὰ κόκκινα τοῦ Πάσχα ὦά.

† Πρωτοσύ. ΑΛΕΞ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Πρὸς τὸν ὁδὸν

Ἐμπρὸς εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὡς γὰρ ὁ μόνον ἡ ἀνθρώπινος διάνοια, ἀλλὰ ἀπορεῖ καὶ ἐξίσταται καὶ αὐτὸς ὁ ἄυλος νοδὸς πεισῶν τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων!! Ὁ Ἰησοῦς· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ὁ Θεὸς «ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευντων καὶ Κύριος τῶν κυριευντων, προσέρχεται σφραγισθῆναι καὶ δοξᾶναι εἰς βράσιν τοῖς πιστοῖς»· Μέγα ὄντως τὸ μυστήριον καὶ ἀκατάληπτον ἀδελφοί· ὅλος ἦν ἐν τοῖς κατω καὶ τῶν ἀνω οὐδὲ ὅλος ἀπὸ ἀπερίγραπτος Λόγος... Ὅλος ἐν ἐκάστῳ Ὁρθοδόξῳ

Θυσιαστηρίῳ ἐνθα τελεῖται ἡ ἀνάμακτος θυσία, ὅλος εἰς ὁλόκληρον τὸν Ἅγιον Ἄρτον καὶ ὅλος εἰς ἐκάστην μερίδα τοῦ Ἁγίου Ἄρτου καὶ ὅλος εἰς τὸν μικροσκοπικώτερον Θεῖον μαργαρίτην, διότι ; ..μελιζέται καὶ διαμελίζεται ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ μελιζόμενος καὶ μὴ διαιρούμενος, ὁ ἐσθιόμενος καὶ μηδέποτε διαπανώμενος !..» *Σιγησάτω οὖν πᾶσα σὰρξ βροτεία καὶ στήτω μετὰ φόβου καὶ τρόμου !* Οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρρευνα.

Πίστις μόνον καὶ πίστις θερμὴ χρειάζεται· διὰ τοῦτο καὶ ὁ μέλλων μεταλαμβάνει τῶν ἀχράντων τούτων Μυστηρίων προλέγει μετὰ φόβου καὶ εὐλαβείας. «..Πιστεύω Κύριε καὶ ὁμολογῶ ὅτι σὺ εἶ ἁληθὴς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος» ..ἔτι πιστεύω ὅτι τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἀχράντιον *ῥῶμα σου* καὶ τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ τὸ τίμιον *Αἷμα σου*..».

Ἄλλ' ἄραγε οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν τελείαν τὴν ἐπίγνωσιν καλούμενοι εἰς τὴν πνευματικὴν ταύτην τράπεζαν καὶ μετέχοτες τοῦ Θεοῦ καὶ μυστικοῦ Δείπνου ; Λαμβάνουν κατὰ νοῦν τὸ μέγα τοῦ μυστηρίου, ἐνδύονται τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου καὶ γεύονται ἀξίως τῆς ἀθανάτου τραπέζης ; Δυστυχῶς· δυστυχῶς· ὀλίγοι, ἐλάχιστοι οἱ ἀξίως προσερχόμενοι, ὅταν ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου καὶ διάκονος τῆς πνευματικῆς ταύτης τραπέζης καλεῖ αὐτοὺς μετὰ φόβου καὶ πίστεως καὶ ἀγάπης νὰ προσέλθουν !..

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ σ νήθειαν ἄνευ οὐδεμιᾶς προετοιμασίας, μεταλαμβάνουν, ἄνευ εὐλαβείας προσέρχονται, καὶ τοῦτο εἶναι καταφανές, διότι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τῆς Θείας λειτουργίας, ὁμιλοῦν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, προσέχουν τῆδε κἀκεῖσε, ἀπασχολοῦν τὸν νοῦν εἰς ἃ ἔξω τοῦ ἱεροῦ χώρου καὶ μόνον εἰς ὠρισμένας ἐκφωνήσεις, ποιοῦν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, μηχανικά, καὶ τοῦτο οὐχὶ ὀρθῶς, δείγμα ἀνευλαβείας πρὸς τὸ φρικτὸν τοῦ Σωτῆρος Σημεῖον, καὶ ἀκόμη ἀδιάφορα κατὰ τὰς ἱερωτέρας στιγμὰς τῆς Θείας λειτουργίας κρατοῦν ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν, παρὰ τὰς ἐκ τοῦ ἱεροῦ βήματος προτροπὰς, καλοῦσας τοὺς πιστοὺς ὅπως κλίνουν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν τῷ Κυρίῳ...

Καὶ ταῦτα πάντα, διότι ἐλλεipe ἡ ἐπίγνωσις τῆς τελουμένης κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐκκλησιασμοῦ αὐτῶν φρικτῆς τελετουργίας...

Θέλω λοιπὸν νὰ βοηθῶ τὸ κατὰ δύναμιν τοὺς ἐν Χριστῷ ἀγαπητοὺς ἀδελφούς μου εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ μεγάλου Μυστηρίου τούτου, ἐπιχειρῶ σήμερον ἀπὸ τὰς στήλας ταύτας τὴν ἐρμηνείαν τῆς Θείας λειτουργίας καὶ ἐπικαλοῦμαι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα τὸ φωτιστὴν τοὺς Ἅγιους Ἀποστόλους καὶ δι' αὐτῶν ἄψαν τὴν Οἰκουμένην, ὅπως ἡ φωτιστικὴ τοῦ χάριτος ἐπισκίασις καὶ ἐμὲ πρὸς ὄφελος τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀναγινωσκόντων τὰς γραμμὰς ταύτας.

Μέρους α'.

Ἡ ΠΡΟΣΚΟΜΙΔΗ

Ἡ Θεία λειτουργία, ἀγαπητοί, εἶναι ἡ ἁγιοτέρα, ἡ τελειότερα, ἀπὸ ὅλας τὰς τελετὰς τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως. Τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ μεταβάλλει εἰς Ὀυρανόν, τοὺς δὲ εὐσεβεῖς χριστιανοὺς τοὺς εὐρισκομένους ἐν αὐτῷ εἰς θεοὺς ἀγγέλους.

Ἡ ἱερὰ λειτουργία χωρίζεται εἰς τρία μέρη· εἰς τὴν Προσκομιδὴν, τὴν λειτουργίαν τῶν Κατήχευμένων καὶ εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν πιστῶν.

Προσκομιδὴ.— Τὸ πρῶτον μέρος λέγεται Προσκομιδὴ διότι γίνεται ἡ προετοιμασία τῆς Θείας λειτουργίας ἀπὸ τὰ Προσκομιθέντα δῶρα τῶν πιστῶν Χριστιανῶν. Ἐξ αὐτῶν ὁ ἱερεὺς προσφέρει τῷ Κυρίῳ καὶ ἐπιτελεῖ τὴν ἀνάμακτον θυσίαν.

Τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ προετοιμασία τῶν θείων δώρων—ἡ προσκομιδὴ—ἐγένετο κατὰ τὴν ὥραν ποῦ ἐψάλετο ὁ Χερουβικός Ὑμνος· ἀργότερον ὁμοῦς ὁ οὐρανοφάντωρ Βασιλεὺς καθὼς καὶ ὁ *ῥῶμα σωφρονῶν* Ἰωάννης, ὥρισαν νὰ τελεῖται αὕτη περὶ τὸ τέλος τοῦ ὁρθοῦ.

Ἡ ἁγία Πρόθεσις ἐνθα προσκομίζονται τὰ δῶρα συμβολίζει τὸ σπῆλαιον τῆς Βηθλεὲμ, τὴν ταπεινὴν φάτνην ἐν ἣ ἀνεκλήθη ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης, ὁ ἐν ὕψιστοις οἰκῶν Θεός, ὅστις διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν

ἐταπεινώσαν ἑαυτὸν, γενόμενος ἄνθρωπος ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς δυναστείας τοῦ διαβόλου· ἀνεκλήθη δὲ ἐν φάτνῃ, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς τὴν ἀρίστην δόξαν τῆς ταπεινώσεως.

Ὑρισκόμενοι λοιπὸν, ἀδελφοί, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης Αὐτοῦ, καὶ ἀτενίζοντες εἰς τὴν ἁγίαν πρόθεσιν, ἃς λογίσωμεν ἑαυτοὺς, ὡς τοὺς θεοὺς ἐκείνους ποιμένας καὶ ἐάν εἴμεθα ἄνθρωποι ἅπλοὶ καὶ οὐχὶ ἀνωτέρας μορφώσεως, ἃς μιμηθῶμεν τὴν εὐλαβικὴν σιᾶσιν τῶν, ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ ποιμένων, τοῦ βρέφους Ἰησοῦ καὶ νὰ μὴ ἀπασχολῶμεν τὸν νοῦν ἀδιαφορῶς ἀλλὰ ἀτενίζοντες μόνον τὸ θεῖον σπῆλαιον τῆς ἁγίας πόλεως, ἃς παρακαλοῦμεν τὸν δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα Κύριον, ὅπως νηπιάσῃ καὶ ἡμῶν τὸν λογισμόν, μᾶς ἀπομακρύνῃ πᾶσαν πονηρίαν καὶ ἀξιοθῶμεν τῆς χάριτος τῶν ὁσίων νηπίων, διότι κατ' Αὐτὸν «... τῶν τοιούτων ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν...».

Εἰ δὲ καὶ διανοοῦμενοι τυγχάνομεν, ἔτι περισσότερον ἃς ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον τῆς Θείας ἐνανθρωπίσεως καὶ ἀτενίζοντες μετὰ δέους τὴν Θεῖαν Φάτνην, ὡς ἄλλοι ἐξ Ἀνατολῶν Μάγοι, Περσῶν Βασιλεῖς, ἃς προσφέρωμεν τῷ τεχθέντι Βασιλεῖ, ἀντὶ χρυσοῦ, λιβάνου καὶ σμύρνης, καρδὴν τεταπεινωμένην, βίον καθαρὸν πάσης χάριτος καὶ πνευματικῆς εὐωδίας πεπληρωμένον.

«*Ὁ ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάς.*» (Ἰωάν. 57) λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν· καὶ ὁ προσφερόμενος εἰς τὴν ἁγίαν πρόθεσιν ἄρτος εἰκονίζει τὸν Οὐρανιον τοιοῦτον· ὅλα δὲ εἰς τὴν ἁγίαν πρόθεσιν συμβολίζουν τὴν Θεῖαν Γέννησιν. Ὁ ἀστερίσκος τὸν ὠδηγῶσάντα τοὺς μάγους ἀστέρα, καὶ τὰ ἅγια καλύμματα, τὰ σπάργανα ποῦ ἐνετύλιξαν τὸ θεῖον βρέφος.

Ἐκτός τοῦ Ἀ μ ν ο υ, μία μερίς ἄρτου, τιθεμένη ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ, συμβολίζει τὴν Ὑπέραγον καὶ Πανάμωμον παρθένον, τὴν μητέρα τοῦ ἄνευ σπορᾶς ἀνδρός, τεχθέντος Θεοῦ βρέφους, ἥτις ὡς βασιλομήτωρ τιμητικῶς κάθεται ἐκ δεξιῶν τοῦ ἐπουρανοῦ βασιλέως, καὶ πληροῦται τὸ ψαλμικὸν λόγιον «Παρθένη Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῷ διαχύρου περιβεβλημένη, πεποικιλμένη...» (Ψαλμὸς μ δ' 10). Εἰς τὸ ἕτερον δὲ μέρος τοῦ Ἀμνοῦ κατὰ σειρὰν καὶ εἰς τύπον τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, τίθενται τὰ τάγματα τῶν ἁγίων διηρημένα εἰς ἐννέα μερίδας, κατὰ τὴν οὐράνιον τάξιν τῶν νοερῶν λειτουργικῶν δυνάμεων.

Ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἔχουσα ὅπ' ὀψιν ὅτι ὁ Ἰδρυτὴς Τῆς ἡλθεν ἀμαρτωλὸς σῶσαι καὶ πᾶντας πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας ἐλθεῖν, καλεῖ εἰς προσκύνῃν τοὺς θεοὺς βρέφους, δικαίους καὶ ἀμαρτωλοὺς καὶ βάλλει ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἁμνοῦ τὰ δνόματα ποῦ προσφέρονται ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ἁγίαν πρόθεσιν καὶ μνημονεῖ ὁ ἱερεὺς, ζώντων τε καὶ θεθνῶτων, ἐπειδὴ ὁ Κύριος πάντων κυριεύει. Αἱ μερίδες λοιπὸν ἀντιπροσωπεύουν τὸσον τοὺς ἐκκλησιαζόμενους χριστιανοὺς ὅσον καὶ τοὺς ἀπόντας, καθὼς καὶ τοὺς κεκοιμημένους ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου Πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν, ὧν μνείαν ἐπιτελεῖ ὁ θύτης καὶ λειτουργὸς ἱερεὺς εὐχόμενος ὑπὲρ αὐτῶν.

—Ἄλλ' ἀκόμη ἡ ἁγία πρόθεσις εἰκονίζει τὸν τόπον τῆς φρικτῆς θυσίας· τὸν τόπον τοῦ Μαρτυρίου, τὸν τόπον τοῦ Γολγοθᾶ... Ἐκεῖ ὁ ἱερεὺς μετὰ φόβου πολλοῦ καὶ εὐλαβείας λαμβάνει τὸν προσφερόμενον εἰς τύπον Χριστοῦ Ἄρτον, τὸν ὕψοι καὶ ἐκ μέρους ὅλων τῶν πιστῶν ὁμολογεῖ ὅτι : «ἐξηγόρασεν ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου τῷ τιμίῳ Αὐτοῦ αἵματι· τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς...». Κατόπιν δὲ μετὰ τρόμου, θύει τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ τὸν αἵροντα τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου !! Λαβὼν δὲ τὴν ἁγίαν λόγχην κεντᾷ τὴν ἁγίαν πλευρὰν ἐξ ἧς ρεεῖ αἷμα καὶ ὕδωρ — εἰς τύπον τοῦ τιμίου Αὐτοῦ αἵματος ἐκχεῖ ὁ ἱερεὺς εἰς τὸ ἅγιον ποτήριον τὸν προσφερόμενον οἶνον τὸ «ν ἄ μ α» — Ὡ! φρικτὸν μυστήριον! Ὡ! φρικτὴ τελετουργία!... Καὶ πῶς δὲν καταφλέγονται αἱ χεῖρες τοῦ ἱερέως ; Πῶς ψαύει τὸν ἁόρατον, πῶς ψηλαφίζει τὸν ἀψηλάφητον ;... Ἀδελφοί καὶ συλλειτουργοί μου ἱερεῖς, μέγα τὸ ὑπόγρημα εἰς τὸ ὅποι-

ον ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος κατέστησεν ἡμᾶς ὑπηρέτας... Ὁ Μέγας Μωϋσῆς ἔπεσεν πρηνὴς μὴ δυνάμενος ἀτενίσαι τὸ πῦρ τῆς Θεότητος εἰς τὴν καιωμένην καὶ μὴ καταφλεγόμενην βάτον, καὶ ἡμεῖς λαμβάνωμεν εἰς χεῖρας Αὐτοῦ τὸν Θεόν, ὃν ἄνυ νοοῖσι οἱ ἄγγελοι καὶ τρέμουν τὰ σύμπαντα!! Ἀληθῶς μεγάλη ἡ πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασις, ἄβυσσος ἡ θεῖα εὐσπλαχνία!...

Ἀδελφοὶ Χριστιανοὶ ποῖα ἡ θέσις καὶ ποῖα ἡ στάσις, ποῖαι αἱ σκέψεις μας εὐρισκόμενοι ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου, ἔμπροσθεν τοῦ θείου Σπηλαίου τῆς Βηλθεὲμ καὶ συνάμα τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ; Βέβαια τὰ αἰσθηματὰ σας θὰ ἀλληλοσυγκρούωνται; χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις διὰ τὴν Θεῖαν Γέννησιν, θλίψις καὶ δάκρυα μετανοίας διὰ τὴν σωτήριον Σταύρωσιν!!...

Ναὶ ἀδελφοὶ μου Χριστιανοὶ ἰστάμενοι ἐν τῷ ναῷ κατὰ τὴν ὥραν τῆς Προσκομιδῆς γίνεσθε αὐτόπται μάρτυρες τῆς φρικτῆς τοῦ Θεοῦ οικονομίας..

Οἱ ἄγγελοι ἀνύμνουσαν, οἱ ποιμένες προσεκύνησαν, οἱ μάγοι δῶρα προσέφεραν, ἡ κτίσις ὅλη ἀνεκινήσθη κατὰ τὴν Θεῖαν Γέννησιν καὶ σεῖς ἀνάλογον θέσιν λάβετε ἔμπρὸς εἰς τὸ βρέφος Ἰησοῦν. Ἀλλὰ σκεφθῆτε ἀκόμη ὅτι, σεισμὸς μέγας ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν· αἱ πέτραι διεράγησαν, τὰ μνημεῖα ἠνεώχθησαν, νεκροὶ ἐξανεστήσαν τὸ καταπέτασμα τοῦ Νασοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο καὶ τέλος ὁ ἥλιος ἀπέκρουεν τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ, καὶ σκότος μέγα ἐπέπευεν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν κατὰ τὴν Θεῖαν Σταύρωσιν ὥστε ὁ μὲν παριστάμενος Κεντηρίων ὡμολόγει ὅτι «ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος», ὁ δὲ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος μακρόθεν εὐρισκόμενος, διελογίζετο ὅτι «..ἡ Θεὸς πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπόλυται.» Καὶ σεῖς Χριστιανοὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς φρικτῆς ἀναπαραστάσεως τοῦ θείου δράματος, μὴ ἀδιαφορεῖτε, μὴ συνομηλεῖτε, μὴ θεωρεῖτε διότι μεγάλως ἀμαρτάνετε. Κίνδυνος νὰ κατακριθεῖτε μετὰ τῶν ἀχαρίστων καὶ ἀγνώμωνων Ἰουδαίων, οἵτινες εὐρισκόμενοι πρὸ τοῦ Σταυροῦ εἰρωνεύοντο τὸν Εὐεργέτην καὶ Σωτῆρα τους...

Στῶμεν λοιπὸν ἀδελφοὶ μετὰ φόβου ἐν ὥρᾳ τῆς Θείας Προσκομιδῆς συνευχόμενοι μετὰ τοῦ ἱερέως ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς ἡμῶν σωτηρίας

(Ἀκολουθεῖ)

† Ἀρχιμ. ΠΕΤΡΟΣ ΑΣΤΥΦΙΔΗΣ

ΤΟ ΑΔΟΞΟΝ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΦΟΡΙΣΘΕΝΤΟΣ ΜΑΚΡΑΚΗ

Πρὸ ἡμερῶν ἐγνώρισά τινα, ὁ ὁποῖος ἀνεγίνωσκε τὰ συγγράμματα τοῦ Α. Μακράκη μετ' ἰδιαιτέρας ἐπιμέλειας, καὶ περὶ αὐτοῦ τὸν ἡκουσα νὰ ὁμιλῇ μετὰ μεγάλης εὐλαβείας. Δοθεῖσθαι ὅθεν ἀφορμῆς ἔλαβον καὶ ἐγὼ τὸν λόγον καὶ ἐξ ὅσων ἐγνώρισον εἴτε ἐκ συγγραμμάτων, εἴτε ἐκ διηγήσεων ἀξιοπίστων προσώπων γνωρίσαντων προσωπικῶς τὸν Μακράκην καὶ χρηματιστῶν μάλιστα τινῶν ἐξ αὐτῶν τακτικῶν ἀκροατῶν τῶν κηρυγμάτων του καὶ μελῶν τοῦ Συλλόγου του, προσεπαθήσα νὰ τὸν πείσω, ὅτι ὁ Μακράκης δικαίως κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς αἰρετικός, διότι ἡ διδασκαλία του περὶ σώματος ψυχῆς καὶ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου, περὶ μεθέξεως τῆς θείας Οὐσίας (δηλ. περὶ τρισυνθέτου τοῦ ἀνθρώπου) καὶ αἱ διαφενευθεῖσαι προφητεῖαι του, περὶ Κων/πόλεως καὶ τῶν λοιπῶν γεγονότων περὶ ὧν ἀναφέρει ἡ Ἀποκάλυψις, ἀπεδείχθησαν πεπλανημένα.

Ἡ συζητήσις μας διήρκησεν ἐπὶ πολὺ, χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ κάμω τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τοῦ συζητητοῦ μου, ὅστις ἰσχυρίζετο, ὅτι ἡ καταδίκη τοῦ Μακράκη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐγένετο ἀπὸ φιλέδικα ἐλαττήρια, διότι ὁ Μακράκης κατήγγειλεν ὡς Σιμωνιακοὺς τοὺς τρεῖς χειροτονηθέντας Ἐπισκόπους Κεφαλληνίας, Ζακύνθου καὶ Πατρῶν μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τοὺς Συνδικοὺς καὶ τοὺς δύο ὑπουργοὺς, καὶ ὅτι ἐνὶ πολὺ προηγουμένως ὁ Μακράκης ἐκίχυνε τὰ φρονήματά του ἐλευθέρως οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὡς αἰρετικόν. Μόλις ὅμως ἐβίβη τὴν παλαιὰν τῆς Ἐκκλησίας πληγὴν, τὴν Σιμωνίαν, καὶ ἀπεκάλυψε μεταξὺ τῶν Ἐπισκόπων

τοὺς Σιμωνιακοὺς, τότε ἀμέσως τὸ καλογερικὸν πείσμα... καὶ ἡ ἐκδίκησις εὗρεν ἀφορμὴν ἐν τρι-ὑνθητον, καὶ τὰς λοιπὰς ἄλλας κατηγορίας ἵνα ἐπισκιάσῃ καὶ ἀφανίσῃ τὴν αἴγλην τοῦ Μακράκη, ὅστις τότε εὐρίσκετο εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν συζητητὴν μου ὀλίγον νὰ μειρῶσιν τὸν ζῆλον του ὑπὲρ τοῦ δόγματος τοῦ Μακράκη, εἶναι ὁ ἐξευτελισμὸς, τὸν ὁποῖον ὑπέστη ὁδὸς εἰς τὰ τέλη τοῦ βίου του, ζητήσας νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον. Διὰ τὸν πείσω περισσότερον τῇ παρουσίᾳ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ δημοσιεύματα εἰς τὰ θρησκευτικὰ περιοδικὰ «Ἀγάπη» καὶ «Ἀνάπλασις», τὰ ὁποῖα ἐξεδίδοντο ἀπὸ μαθητὰς τοῦ Μακράκη ἐπιστηθίους, οἱ ὁποῖοι ἰδόντες τοῦ Διδασκάλου τῶν τὸν δολιχὴρὸν κατήφορον πρὸς πλείους ὄσας πλάνας ἠναγκάσθησαν ἐν τέλει νὰ τὸν ἐγκαταλείψωσι καὶ τὸν ἀποκηρύξωσι δημοσίᾳ. Περὶ τοῦ γάμου δὲ τοῦ Μακράκη κρινόμεν σκόπιμον νὰ γράψωμεν εἰς τὸ παρὸν φύλλον, πρὸς γνῶσιν τῶν τυχόν ἀγνοούντων.

Ὁ Μακράκης μετὰ τὴν καταδίκην του ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐξώκειλεν εἰς πολλὰ ἀτοπα οὐ μόνον πρὸς τὸν πιστὸν ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν βίον του. Ἦτο ἀφρηκτικὸς συνέπεια μετὰ τὸν ἀφορισμὸν τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, παραδοθεῖς εἰς τὸν Σατανᾶν, νὰ πλανᾶται ὁ ταλαίπωρος καὶ ὡς μαινόμενος νὰ βαῖνῃ κατὰ πρηνοῦς ἐσκατισμένους τὸν νοῦν καὶ ἀνασθητός τὴν συνείδησιν, λέγων, γράφων καὶ πράττων ὡς σεσηπὸς ἀποκοπὴν μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐξηυτελίσθη ὅταν γέρων καὶ προσβύτης πλέον τὴν ἡλικίαν ἐπεθύμησε γάμον, καὶ ἤρχισε νὰ ζητῇ νύμφην.

Ἡ πρώτη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρότεινε γάμον, τὸν ἀπέκρουσε εἴτε διότι ἦτο γέρον, εἴτε διότι ἠδολαβεῖτο τὴν θέσιν του ὡς «Διδασκάλου τῆς Χριστοκρατικῆς Πολιτείας» συναισθανομένη, ὅτι ὁ γάμος τῆς μετὰ τὸν Διδασκαλὸν θὰ ἐξέθετεν ἀποφότερος εἰς τὴν κοινὴν κατακραυγὴν. Ἀποκρουσθεὶς ἀπὸ τὴν πρώτην, ἀπετάθη ζήτησιν τὴν χεῖρα ἄλλης νύμφης, ἀλλὰ καὶ ἡ δευτέρα αὐτῇ τοῦ ἡρητύου γάμον.

Τὰ σκάνδαλα ταῦτα γεγνημένα γινώσκοντες εἰς τοὺς μακαριακοὺς κύκλους ἐκλόνησαν ἐκ βάθρων τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψιν τῶν ὁπαδῶν του καὶ τὸν κατέστησαν μισητόν. Ἡμέραν δὲ τινὰ τὸν ἐκάλεσαν ὡς κατηγορούμενον νὰ ἀπολογηθῇ ἐν συνεδρίᾳ τοῦ Συλλόγου, οὗτινος ἦτο καὶ Πρόεδρος. Ὁ Μακράκης παρ' ὅλους τοὺς ἐλέγχους καὶ τὰς συστάσεις τοῦ Συμβουλίου, ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὴν σκανδαλώδη ἀπόφασίν του, ὅπως ἔλθῃ εἰς γάμον εἰς τοιαύτην γεροντικὴν καὶ ὁψιμον ἡλικίαν, ἐπέμνευ ἰσχυρίζομενος, ὅτι εἰς τὸν γάμον ἀπέβλεπον ὅλοι οἱ ἄγῳρες του καὶ ὅλον τὸ ἔργον του, καὶ ὅτι ὅταν λάβῃ σὺνζυγον γυναῖκα τότε θὰ τελειοποιηθῇ ὡς ἄνθρωπος, διότι, καθὼς, εἶπε, μόνον οἱ ἄγγελοι δύνανται εἶναι ἐγγαμοὶ ἐνφ' ὃ Θεὸς εἶναι ἐγγαμὸς (!!!) καὶ ὅτι ἐρχόμενος εἰς γάμον μμεῖται τὸν Θεόν (!!!)

Τότε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον συνέταξε πρακτικὸν δι' οὗ καταδικάζει τὸν Πρόεδρον Μακράκην διὰ τὴν σκανδαλώδη ἀπόφασίν του καὶ τὰς πεπλανημένας ἀντιλήψεις του. Τὸ πρακτικὸν τοῦτο δολοχέρων ἐδημοσίευσεν τὸ θρησκευτικὸν περιοδικὸν «Ἀγάπη» εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 63 φύλλον τῆς 13ης Μαρτίου 1894, τὸ ὁποῖον ἀντολεῖται παραθέτομεν.

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Νοεμβρίου 1887, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 7 μ. μ. συνελθόντων τῶν μελῶν τοῦ μαρτυρικοῦ συλλόγου «Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» ἐν τῇ ἐπὶ τοῦφ ὁρισθέντῃ δωματίῳ τῶν αὐτοῦ συνεδριάσεων εἰς τακτικὴν συνεδρίαν κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ Κανονισμοῦ, ὁ πρόεδρος αὐτοῦ Α. Μακράκης ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τῆς συνεδριάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Κανονισμοῦ. Ἐτα ἀνεγνώσθησαν τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, αἵτινα, ἐκικυρώθησαν κατὰ τὸ ἄρθρ. 26 τοῦ Κανονισμοῦ. Μετὰ τὴν ἐκικύρωσιν τῶν πρακτικῶν ὁ πρόεδρος ἠρώτησε τὸν Φιλάρετον, εἰν τὸ δικαίωμα τοῦ γάμου εἶναι νόμιμον. Ὁ Φιλάρετος ἀπαντήσας εἶπεν ὅτι εἶναι νόμιμον, ἀλλὰ δέον νὰ ἐξετασθῇ τοῦτο ἐν σχέσει πρὸς τὸ πρόσωπόν σου καὶ τὸ ἔργον τοῦ Σπλ.

λόγου. Ὁ πρόεδρος μὴ ἐπιτρέψας αὐτῷ τὴν περὶ τούτου συζητήσιν ἠρώτησε τὸν Διαληγμαῖον, ὅστις εἶπεν ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ γάμου ἐν σχέσει πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ προέδρου καὶ τὸ ἔργον τοῦ συλλόγου θεωρεῖται ἐφάρμακτον καὶ σκανδαλοποιόν. Μετὰ ταῦτα ὁ Σ. Κροκιδᾶς εἶπεν ὅτι ὁ διδάσκαλος εἶπεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἀνώτερος τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγαθίας καὶ εὐρίσκειται ἀντιφατικὸς πρὸς τὴν ἡθικὴν του, ἐν ἣ λέγει ὅτι ἡ παρθενία εἶναι ἀνωτέρα τοῦ γάμου, ὅσον καὶ ἡ ἡθικὴ τάξις τῆς φυσικῆς καὶ νομικῆς. Τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἡθικῆς ἀναγνούς ὁ Σ. Κροκιδᾶς ἀπέδειξε τὴν ἀντίφασιν τοῦ διδασκάλου καὶ προσέθηκεν ὅτι ὁ διδάσκαλος εἶναι πεπτωκῶς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ σκανδαλοποιὸς ἐνώπιον τῆς κοινωνίας. Εἶτα εἶπεν ὅτι τὴν παρουσίαν ἐβδομάδα προσεκάλεσεν αὐτὸν ἡ... καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ὁ διδάσκαλος ἐπρότεινεν αὐτῇ περὶ γάμου καὶ δὲν ἐδέχθη, ὅτι διέστρεφεν ἐνώπιόν της, ὅπως... ὅτι θὰ ζήσῃ 150 ἔτη, ὅτι μετ' αὐτῆς θὰ εἶναι ἐν τῇ πρώτῃ θέσει τῶν εὐρανόων, καὶ ὅτι ἂν δὲν δεχθῇ τὴν πρότασιν του, εἶπεν ἀπὸ τοῦδε εἶνε εἰς τὴν κόλασιν· ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ διδάσκαλος εἶνε θυμὰ τοῦ Σατανᾶ, καὶ τοῦτο εἶπε, συνέβη αὐτῷ ἴσως ἐξ οἰήσεως. Ὁ διδάσκαλος ἀπαντήσας εἰς τὰ ἀνωτέρω εἶπεν ὅτι διὰ μὲν τὴν ἀντίφασιν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡθικὴν δὲν ἐννοοῦμεν, διὰ δὲ τὰ τῆς... ὅτι αὐτὴ ψεύδεται, διότι... μετὰ τοῦ ἀκαθάρτου πνεύματος.

Ἀκολουθῶς ἤρχισε νὰ δικαιολογῇ τὴν πρότασιν τοῦ περὶ γάμου, εἰπὼν ὅτι οἱ ἄγγελοι δὲν εἶναι εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐγγάμων, ἐνθ' ὃ Θεὸς εἶναι, καὶ ἐπομένως αὐτὸς νυμφευόμενος μιμεῖται τὸν Θεόν. Ταῦτα πάντα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου ἤκουσαν μετὰ λύπης βαθείας, καὶ τινα δὲ τούτων τῶν μελῶν εἶπον ὅτι ἡ... προσεκάλεσεν αὐτὰ καὶ εἶπεν αὐτοῖς πολλὰ κατὰ τοῦ δασκάλου· ἔτερον εἶπεν ὅτι ὁ διδάσκαλος, προτοῦ νὰ ἀποφανθῇ ὁ Σύλλογος, ἀφοῦ τὸν ἀπέπεμψεν ἡ... ἐποίησε πρότασιν εἰς ἄλλο πρόσωπον καὶ ἐσκανδάλισεν ἐπομένως, παρέβη δὲ καὶ τὴν ἐχεμύθειαν τοῦ Συλλόγου. Ὁ Σ. Κροκιδᾶς εἶπεν ὅτι ὁ διδάσκαλος εἶπεν αὐτῷ ὅτι τώρα θεωρεῖ αὐτὸν μισὸν ἄνθρωπον ὅταν ὁμως νυμφευθῇ θὰ γίνῃ τέλειος ἄνθρωπος... Ὁ Φιλάρετος εἶπεν ὅτι ὁ λόγος, ὃν ὠμίλησεν ὁ διδάσκαλος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἦτο βεβιασμένος, ἦτοι σύμφωνος μὲ τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ ὅτι ὁ γάμος, ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε εἰργάσθη ὁ διδάσκαλος, εἶναι ἀσύμφορος, καὶ σκανδαλώδης. Ὁ δὲ Διαληγμαῖος εἶπεν, ὅτι τὰ μέλη τοῦ συλλόγου ἔχουσι κατὰ τοῦ προέδρου, καὶ κατὰ τὸν Κανονισμόν ὀφείλει νὰ παραχωρήσῃ τὴν ἐδραν τοῦ εἰς τὸν ἀντιπρόεδρον. Τοῦ προέδρου ἐρωτήσαντος περὶ τῆς κατηγορίας, ὁ Διαληγμαῖος καὶ τινα ἄλλα μέλη εἶπον ὅτι παρέβη τοῦ Συλλόγου τὴν ἐχεμύθειαν... «Δὲν νὰ ἐξελέξατε ὑμεῖς πρόεδρον» ἀπήντησεν ὁ πρόεδρος. Τινὲς εἶπον ὅτι ὁ Σύλλογος σὲ ἐξέλεξε πρόεδρον, καὶ ὑπάρχει ἄρθρον κατὰ τὸ ὁποῖον ὀφείλει καὶ ὁ πρόεδρος νὰ κρίνεται, ὥστε καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, καθόσον ἐν τῇ συζητήσει ἐνέκριναν τὸν κανονισμόν καὶ σὲ ὡς πρόεδρον. Ὁ πρόεδρος ἀπήντησεν ὅτι ὑμεῖς, δὲν εἶσθε σοφοί, καὶ ἐπομένως δὲν δύνασθε οὔτε ὑμεῖς νὰ μὲ πείσητε ὅτι ἡμάρτησα οὔτε οἱ ἄγγελοι εἰμὶ μόνον ὁ Θεὸς ἀμέσως, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδέχομαι νὰ μὲ τιμωρήσῃ.

Τότε ὁ Κροκιδᾶς εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ ὅλος ὁ Σύλλογος πείθεται ὅτι ὁ διδάσκαλος ἡμάρτησεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ εἶναι συνδεδεμένος μετὰ τοῦ Συλλόγου, καθὼς πρόεδρος, διὰ τοῦτο νομίζει ὅτι ἀπὸ τοῦδε δὲν δύναται πλέον νὰ εἶναι οὔτε διδάσκαλος οὔτε πρόεδρος τοῦ Συλλόγου. Τὴν πρότασιν ταύτην ὅλος ὁ Σύλλογος ἀπεδέχθη καὶ αὐτὸς ὁ διδάσκαλος εἰπὼν ὅτι: «Ἐγὼ ἀναχωρῶ διὰ τὴν Σίφνον, καὶ ὑμεῖς μέννατε ἐδῶ ἐργαζόμενοι, καὶ ὁ Θεὸς θὰ εὐδοκήσῃ τὸ ἔργον σας, καὶ αὐτὸς θὰ δεῖξῃ. Ἐγὼ ἀναχωρῶ, διότι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐργάζομαι· πρὸ πολλοῦ ἔχω ὅπου ἐργάζομαι μετ' ἀθυμίας. Μέχρι τοῦδε εἰργάσθην καὶ ἡ ἐργασία μου αὕτη ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας

τοῦ γάμου καὶ ἐν θὰ καταδικάζετε τὴν ἐπιθυμίαν μου ταύτην ὡς ἁμαρτίαν. θὰ δικάσῃτε καὶ ἔλουν τὸ ἔργον Ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι οὐδὲν τὸ παράπαν νὰ μὲ ἐλέγχῃ ἡ συνείδησίς μου ὅτι ἡμάρτησα. Τούναντιον αἰσθάνομαι εἰρήνην». Ἐπανειλημμένως δ' εἶπεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σίφνον, πατρίδα του, εἰς τὴν μονὴν τοῦ Προφήτου Ἠλίου, καὶ μόνον νὰ τῷ στέλλῃ ὁ Σύλλογος 30 δρχ. τὸν μῆνα. Ὁ Κροκιδᾶς εἶπε «50 καὶ 100 σοὺ στέλλομεν». Ὁ Σύλλογος μετὰ μεγάλης του λύπης καὶ συγκινήσεως ἀπεδέχθη τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ προέδρου, ὡς μέσον συναισθήσεως καὶ μετανοίας, διότι οὗτος ἔγνω ἑαυτῷ τὴν πᾶσιν ἐκ τῆς μαρτυρικῆς του θέσεως. Τὴν ἐπιούσαν ἐνθ' ἦτο Κυριακὴ, δὲν ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ ὀμιλήσῃ ἐπ' Ἐκκλησίας, ὅπερ καὶ αὐτὸς παρεδέχθη.

Μετὰ ταῦτα διαλύεται ἡ συνεδρίασις.

Ὁ ἀντιπρόεδρος

Ὁ γραμματεὺς

Σ. Φιλάρετος

Ν. Νικολαΐδης

Τοιοῦτο οἰκτρὸν ὑπῆρξε τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀφορισθέντος Α. Μακράκη.

Ἄρχην. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΝΑΣΛΙΜΗΣ

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΝΤΑΡΤΟΠΛΗΚΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διενεργήθη ἔρανος μεταξύ τῶν Κατηγ. Σχολείων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Ἀνταρτοπλήκτων παιδιῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος καὶ συνεκεντρώθησαν τὰ κάτωθι ποσά, ἀνεργόμενα εἰς 2.000.000 τὰ ὁποῖα παρεδόθησαν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Α.Μ. Βασιλέως μαζὺ μὲ τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην ἐπιστολήν:

1) Ὁ Σεβ. Μητροπ. πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος	δρχ. 300.000
2) Ὁ Σεβ. Ἐπίσκ. Διανλείας κ. Πολύκαρος	» 300.000
3) Ὁ Σεβ. Ἐπίσκ. Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος	» 300.000
4) Εὐαγγελία Τσαμίση	» 100.000
5) Νικ. Θηραῖος μαθητῆς Κατ. Σχ. Λιόπσει	» 30.000
6) Κ. Σχ. Ἀγ. Φιλίππ. Πειραιῶς	» 45.000
7) » Κοιμ. Θεοτόκου »	» 48.000
8) » Ὑπαπαντῆς »	» 45.000
9) Κεντρ. Ταμεῖον Κ. Σχ.	» 654.000
10) Κ. Σχ. Μεταμορφ. Ἀθηνῶν	» 10.000
11) » Ἀγ. Παρασκ.	» 30.000
12) » » Αἰκατερίν.	» 50.000
13) » » Ἰωάννου »	» 50.000
14) » » Φιλοθέης »	» 8.000
15) » » Ἀρτεμίου Πειραιῶς »	» 30.000

*Αρ. Πρωτ. 716)4

*Ἀθῆναι τῇ 1ῃ Ἰουνίου 1948

Πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλέωσαν τῶν Ἑλλήνων

Φ ρ ε ι δ ε ρ ί κ η ν Ἐνταῦθα

Μεγαλειωτάτη,

Μὲ τὴν πίστιν πρὸς τὰ ἰδανικά τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Θρησκείας καὶ τῆς ἐνδόξου Ἑλληνικῆς Πατρίδος μας, μὲ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην

Ο

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησία δραχ. 12.000
Ἐξωτετικοῦ: Ἐξάρ. δολ. 2,50—Ἐτησία δολ. 5

Ἐμβάσματα Συνδερσῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστο-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος
κ. Χριστοφέρνην, Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι:

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφέρνης

Διεύθυνσις Τυπογραφείου
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι.

πρὸς Ὑμᾶς τὴν ἀκούραστον καὶ λαοφιλεστάτην
Ἀνασάν μας καὶ μετὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ Ἑλλη-
νόπουλα τῆς Βορ. Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα τὸ μῖσος
τῶν σκοτεινῶν ἀνθρώπων ἀπέσπασε σκληρότατα ἐκ
τῆς θερμῆς καὶ στοργικῆς ἀγκάλῃς τῆς μάννας των,
παρουσιαζόμεθα εὐσεβᾶτως σήμερον ἐνώπιον τῆς
Ὑμετέρας Μεγαλειότητος διὰ τοῦ παρόντος, ἡμεῖς
οἱ Μαθηταὶ καὶ αἱ Μαθήτριά τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
Κατηχητικῶν Σχολείων τῶν ἀκολουθούντων τὸ
Ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον ἐορτολόγιον, ἵνα ἐκδηλώ-
σωμεν τὴν συμπάθειαν ἡμῶν πρὸς τὰ ἀδελφία μας
τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Βορ. Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα με-
τόσσην στοργὴν ἢ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔδωκεν ὑπὸ
τὴν Ὑψηλὴν Αὐτῆς προστασίαν, καὶ νὰ προσφέρω-
μεν ὑπὲρ αὐτῶν Δύο ἑκατομύρια δραχμῶν προϊόν
τοῦ μεταξὺ ἡμῶν γενομένου ἔρανου.

Εὐαρεστηθῆτε ὅθεν Μεγαλειοτάτη, θερμὴ καὶ
ἀκούραστος προστάτις τῶν δεινοπαθούντων ὑπη-
κόων Σας, νὰ δεχθῆτε εὐχαριστως τὴν εἰλικρινῆ
ἡμῶν ταύτην ἐκδήλωσιν τῆς ἀφοσιώσεως ἡμῶν πρὸς
τὴν Ὑμετέραν θεοφύλακτον Μεγαλειότητα καὶ τὴν
ἀγάπην πρὸς τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα δοκιμάζουν τὸν
πλέον πικρὸν πόνον, ἵνα μὴ λησμονήσουν τὴν ἐνδο-
ξον Ἑλληνικὴν καταγωγὴν των.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως
Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριά τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
Κατηχητικῶν Σχολείων τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

κ.ἀ.α. Ἡ Ἐφορεία

Ὁ Πρόεδρος † ὁ Διευκρίτης Παλὺκαρπος

Ἡ Γραμματεὺς Εὐάγ. Τσαμίση

Ἐλάβομεν ἀπάντησιν ἐκ μέρους τοῦ Ἀυλάρχου
τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλείας τὴν ὁποίαν καὶ δημο-
σιεύομεν.

Ἀθήναι 27 Ἰουνίου 1948

Ὁ Ἀυλάρχης
τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλείας

Πρὸς τὴν ἐφορείαν τῶν Κατηχ. Σχολ. τῆς Ἐκκλη-

σίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Χαλκοκονδύλη 7, ἐνταῦθα
Κύριε Πρόεδρε,

Ὑψηλῇ ἐπιταγῇ, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω
ὕμᾶς ὅπως διαβιβάσητε εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθη-
τρίδας τῶν Ἐκκλ. Κατηχ. Σχολείων τῆς Ἐκκλησ.
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος τὰς πλέον θερμὰς εὐχαριστίας
τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλείας διὰ τὴν εἰσφορὰν τοῦ πο-
σοῦ τῶν 2.000.000 ὑπὲρ τῶν προσφυγοπαίδων τῆς
Βορ. Ἑλλάδος.

Ἐπίσης ἡ Α.Μ. ἐπιθυμεῖ ὅπως ἐκφράσητε καὶ
τὰ εἰλικρινῆ Αὐτῆς συγχαρητήρια διὰ τὰ εὐγενῆ καὶ
πατριωτικὰ των αἰσθήματα.

Μετὰ πάσης τιμῆς

Π. Λελοῦδας

Αὐλάρχης τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλείας

Συνταγματική, Νομικὴ καὶ Κανονικὴ ἀνάπτυξις
τοῦ Παλαισημερολογητικοῦ ζητήματος

Ἐξεδόθη τὸ ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον Βιβλίον τὸ ὁ
ποῖον περιέχει :

1) Ὅσα ἐγράφησαν διὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα
ὑπὸ εἰδικῶν, ἀπὸ Συνταγματικῆς καὶ Νομικῆς ἀπόψεως.
2) Ὅσα ἐγράφησαν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπὸ Καν-
ονικῆς ἀπόψεως (γινώσκει τῶν Πατριαρχῶν, Μητροπο-
λιτῶν, Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ εἰδικῶν Καν-
ονιολόγων)

3) Τὰς ἐγκυκλίους καὶ διαταγὰς τὰς ὁποίας ἐξέ-
δωκαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρις σήμερον αἱ Κρατικαὶ Ἀρχαὶ
ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο.

4) Ἀποφάσεις ἀθροιστικὰς τῶν πολιτικῶν Δικαστη-
ρίων ἀφορώσας μνησθέντας Κληρικοὺς μας ἐπὶ ἀντι-
ποιήσας Ἀρχῆς.

Τὸ Βιβλίον τοῦτο ὑποχρεωτικῶς θὰ ἀγοράσωσι τὰ
Συμβούλια τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παρτίων μας, ἀ-
παντες οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ καὶ ἀπαξάπαντες οἱ Κληρικοὶ
μας, ἐφ' ὅσον τυγχάνει τοῦτο, λόγω τοῦ περιεχομέ-
νου του, ἀπαραίτητον διὰ πάντας τοὺς ἀνωτέρω.

Ἡ τιμὴ τοῦ ὀρίσθη διὰ τοὺς ἀνωτέρω, εἰς δραχμὰς
30.000 διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς βουλομένους ν' ἀποκτή-
σωσι τοῦτο εἰς δραχμὰς 50.000.

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι
τὰ βιβλία ἀφ' ἑνὸς τοῦ Συνεδρίου καὶ ἀφ' ἑ-
ξου τοῦ Τριμῆδου ὑπετιμήθησαν εἰς δραχμὰς 5.000
ἑκαστον, ἵνα γίνωσι προσιτὰ εἰς πάντας τοὺς ἡμετέ-
ρους Χριστιανοὺς.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Συνεχίζομεν τὴν δρᾶσιν τῶν Ἑνοριακῶν Χιλοπτώ-
χων Ταμείων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν ὁποίων
δὲν εἶχομεν λάβει εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον κα-
τάστασιν διανομῶν βοηθημάτων εἰς τοὺς πτωχοὺς κα-
τὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀγίου Πάσχα.

9) Τὸ Ἑνερ. Φιλόπτ. Ταμ. τῆς Ἀγίας Ὑπαπαν-
τῆς Πειραιῶς διένειμε δρχ. 566.000

10) Τὸ Ἑνερ. Φιλοπτ. Ταμ. τῆς Κοιμήσε-
ως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς διένειμε δρχ. 350.000

11) Τὸ Ἑνερ. Φιλόπτ. Ταμ. τῶν ἁγίων
Τριῶν Παρ' ἑνὼν Ἀθηνῶν διένειμε δρχ. 206.000

12) Τὸ Ἑνερ. Φιλόπτ. Ταμ. τῆς Ζωοδ. Πηγῆς Πει-
ραιῶς διέθεσε δρχ. 305.000 καὶ τὸ Φιλανθρ. Σωμα-
τεῖον ἡ Εὐποιία διέθεσε εἰς τὸ ἀνωτέρω Ταμ. εἰς δρχ.
200.000 καὶ διανεμήθησαν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς ἐνο-
ρίας τῶν δρχ. 505.000

13) Διὰ τὴν ἀποφυλάκσιν τοῦ Παναγιώτου Λάμ-
που πατρὸς 4 τέκνων διατέθη τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν
375.000. Μέρους τοῦ ποσοῦ δρχ. 225.000 διέθεσε τὸ
Σωματεῖον ἡ Εὐποιία καὶ τὸ ὑπόλοιπον τὸ Κεντρικὸν
Ταμ. τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων.